

Caracterul "desăvârșit reprodus" și motivele întârzierii

16 iunie 2005

Gili Cârstea

Observ cu satisfacție că toate curentele teologice din biserică susțin, direct sau indirect, ideea că a doua venire a lui Hristos este întârziată din cauză că scopul planului de mântuire – reproducerea desăvârșită a caracterului lui Hristos în credincioși – nu a fost realizat. Divergențele apar când vine vorba despre motivele pentru care această operațiune nu este realizată. Poziția predominantă, susținută de teologi și predicată de corpul pastoral, este că membrii bisericii se împotrivesc acestei reproduceri a caracterului lui Hristos în ei. De aici fluviul de predici, cărți, articole tipărite sau electronice, care acuză, stimulează, sugerează și planifică demersurile în această direcție.

Dacă privim cu atenție starea bisericii de acum două mii de ani, observăm la îngerul bisericii aceeași logică păguboasă. Rabinii predicau cu același zel o trăire autentică a luminii deja existente ca soluție la apariția lui Mesia. Mergeau până acolo încât afirmau că o păzire adevărată a sabbatului, măcar un singur sabbat, de către o singură persoană, ar declanșa imediat apariția lui Mesia. Nici noi nu suntem departe de a afirma că dacă un singur membru al bisericii ar păzi legea în mod desăvârșit, Domnul ar veni curând.

Această mentalitate generalizată este o declarație a neputinței și ineficienței credinței noastre. Ne zbatem să susținem că știm despre ce este vorba, problema este că nu trăim lumina pe care o avem. Nimeni nu se întreabă de ce nu o trăim, așa cum rabinii nu se întrebau de ce nici unul dintre ei nu reușește să păzească un singur sabbat corect.

Se sugerează că poporul este prea leneș în aplicarea planurilor oficiale. Se spune că nu se implică suficient în lucrare. Alții propun că dezinteresul pentru reforma sanitară, brațul soliei, ar putea fi cauza pentru eșec. Mulți acuză secularismul și atracțiile acestei lumi, spunând că poporul nostru se complăce în situația de robie în păcat deoarece s-a familiarizat cu practicile

lumii, pe care nu le mai vede reprobabile. Oricum, toți recunosc apatia, dezinteresul, formalismul și ritualismul închinării bisericii, cei mai mulți fiind dezgustați de diferențele frapante între idealul predicat și viața reală a credincioșilor.

Deși Dumnezeu ne-a comunicat explicit cauza stării noastre, se pare că nu suntem dispuși să plecăm urechea la o asemenea soluție. Suntem contrariați, și chiar revoltați, când apare cineva și spune că nu ne-am înțeles propriile învățături specifice. Adevărul adventist despre sanctuar ar fi trebuit să ne învețe că:

- Dumnezeu nu a promis capacitatea de a trăi fără păcat unor oameni despărțiți de El;

- Păcătoșii nu pot avea caracterul lui Dumnezeu fără locuirea Duhului Sfânt în ei;

- Așezarea aceluia caracter se face într-un templu al lui Dumnezeu, nu într-o casă a fărădelegii;

- Scopul templului din vechime a fost o pildă despre natura guvernării divine, în care ființele inteligente sunt părtașe de natura lui Dumnezeu și au caracterul lui Dumnezeu;

- Mesia, Isus Hristos, a fost o exemplificare a doctrinei sanctuarului - omul și Dumnezeu erau uniți în chip desăvârșit, lucru care garanta neprihănirea;

- Înainte ca „reproducerea caracterului” în noi să poată avea loc, este necesară o lucrare de trezire din moartea spirituală, ca să putem înțelege caracterul acela ce urmează să fie reprodus în noi. Dumnezeu nu poate face acest lucru fără o înțelegere și acceptare din partea noastră.

Așa cum este el astăzi predicat și acceptat printre noi, caracterul lui Dumnezeu nu are nici o șansă să fie „reprodus în mod desăvârșit” în acest popor, cu atât mai puțin să lumineze pământul cu slava Lui. Din contră, tocmai acest caracter acoperă pământul cu beznă și împiedică biserica să devină „o casă a lui Dumnezeu prin Duhul,” ceea ce proiectează a doua venire undeva într-un viitor tenebros și incert. Între timp, planeta devine tot mai șubredă, resursele se epuizează, iar violența și ura explodează.

Solia lui Dumnezeu a fost simplă: Priviți, apreciați și acceptați neprihănirea lui Hristos, înțelegeți caracterul Meu așezat în El, iar Eu voi putea astfel să scriu acest caracter și în voi.

Nu putea fi mai simplu decât atât. Aceasta este calea consacrată pe care a mers Hristos, acel Hristos care strigă și astăzi în deznădejde: „Oh, de M-ar asculta poporul Meu, de ar umbla Israel în căile Mele!” (Ps 81:13).